

Et kongerige for en kuglepen

Trofaste læsere vil vide, at vor udsendte medarbejder sidste år bla. beskrev den overordnede organisation bag Uta-lejrene. I år har han med skjult mikrofon optaget et internt barmøde og efterfølgende bearbejdet materialet. Det kan muligvis hjælpe dig til at forstå, hvorfor baren en dag løb tør for sugerør...

AF DAV JACOBSEN

Med flad hånd slår jeg flere gange søgende ned i de papirer, der ligger spredt på bordet. Jeg flytter kaffekopper, hårspænder, postkort, øloplukkere, lysesager, vagtplan, tallerkener, en halvt spist rugbrødsmad, skrællen fra to appelsiner, tre termokander og en avis fra sidste uge. Men jeg kan ikke finde en kuglepen.

Det er søndag, klokken er 16 og der er barmøde.

Til at dække ugens vagter er vi almindeligvis omkring 12 bartendere, men alligevel sidder vi lige nu kun fem omkring barens knudepunkt, bordet. Jeg skal skrive dagens punkter ned på det papir, jeg har fundet i bagteltet, men det kniber med at finde noget at skrive med.

- Er der da ikke en behjertet sjæl, der kan skaffe mig en kuglepen, og hvorfor helvede sidder vi

kun fem, når vi skal være 10-12 stykker, ved de ikke, vi har møde?, spørger jeg i én sætning og kigger på mine kollegaer.

Trine Naja kigger op fra det skilt med ispriser, hun er ved at lave og siger, at Michael lige er i bad. De andre brummer bare.

Umiddelbart efter kommer Sally dansende ind fra pladsen med en smøg i hånden.

- Hvad laver I, spørger hun og tager en kop kaffe, en såkaldt Cafe Brutal.

Internt i baren i år havde vi kaffe i tre kvaliteter. Cafe Brutal, som var kaffe uden finsprit. Cafe Normal som var kaffe med finsprit. Og Cafe de Luxe - finsprit uden kaffe.

Det var især gang i udskænkning af Cafe de Luxe om formiddagen, når vi skulle reparere gårdagens anstrengelser. Kunder kan være en

voldsom størrelse at håndtere, og det hændte, vi dagen derpå trængte til andet og stærkere end sodavand.

Efter tre kopper Cafe de Luxe er man nogenlunde klar, men nu var det jo søndag eftermiddag og da lørdag aften i baren sjældent er en af de hårde aftener, var de af os, der deltog i barmødet, forholdsvis sobre.

Lidt tømmermænd har man jo altid, men ikke noget at regne.

- Vi sidder og holder barmøde som aftalt, svarede jeg en anelse spidst på Sallys spørgsmål. Ved du hvor Anita er?

- Anita? Neej, måske sover hun, foreslog Sally og tog en slurk af sin kaffe.

- Jeg tjekker lige, sagde hun og dansede ud bagved, hvor fem, seks telte tilsyneladende var kastet ned hulter til bulter mellem hinanden.

I det samme kom Trine Forkvinde ind i baren.

- Er der nogle af jer, der har set Rex?, spurgte hun.

- Trine, vi har barmøde! Nu var det Trine Najas tur til at lyde en smule spids.

Jeg havde rejst mig for at lede efter en kuglepen i nærheden af pengekasen på bardisken, og på den udvendige side af disken stod Henrik Tap og ville købe en halv liter cola.

Den kunne jeg godt servere ham, mødet var jo ligesom ikke rigtig startet endnu. Han ville betale med dankort og jeg fandt papkassen med fluesmækkeren frem og satte den på bordet. Ved siden af de der sedler man skal udfylde med beløb og dato og den slags irriterende detaljer, lå min-sandten en kuglepen.

Efter at have fået Tappens underskrift på, at vi måtte hæve 100 kroner på hans konto, lagde jeg fluesmækkeren ned i papkassen og stillede den over på hylden ved bagvæggen. Kuglepenen beholdt jeg og tænkte, jeg skulle huske at lægge den tilbage.

Jeg kan nemlig ikke lade være med at synes, det virker uprofessionelt, når kunder vil hæve penge på deres dankort, og der så ikke er en kuglepen.

Det sker hele tiden.

Så returnerede jeg til bordet.

Trine Forkvinde var i mellemtiden gået ud på pladsen efter Rex og hverken Anita eller Sally var at se. Trine Naja havde taget det papir, jeg ville skrive mødepunkterne ned på, så nu havde jeg en kuglepen, men ikke noget papir.

- Jeg bliver vanvittig, sagde jeg og kiggede opgivende på Trine Najas skilt, der opfordrede til at stille tomme flasker i kasserne til venstre for baren.

Nu dukkede Troels op med en walkie-talkie i hånden:

- Ti fire, jeg er i baren nu!

- Hvem snakker du med, spurgte jeg.

- Det er skide smart, jeg har lånt den af pladsmændene, sagde han og viftede med walkie-talkien. Så kan jeg fortælle dem, hvornår vi har happy hour.

Jeg gloede på ham.

- Vi har da ikke happy hour overhovedet. I øvrigt har vi barmøde!

- Nå, men skal vi så ikke indføre det?, spurgte han og foreslog vi kunne gøre det mellem klokken ni og ti om aftenen.

Walkie-talkien knitrede og en eller anden hostede noget i den anden ende.

- Hva', sagde Troels og holdt apparatet op til øret.

Det fortsatte med at knitre, men tilsyneladende kunne Troels høre, hvad der blev sagt. I hvert fald svarede han:

- Der er barmøde nu. Jeg vender tilbage. Roger over.

Han rystede en termokande, der stod på bordet. Den var tom.

- Nå, jeg finder lige noget kaffe. Er der nogen rene kopper? Han kiggede sig søgende rundt. Uden held. Så gik han over i opvasken for at finde en kop.

Klokken var nu tæt på 16:30, vi var stadig kun fem omkring bordet, jeg havde fundet en kuglepen, men manglede papir.

- Ok, hvad skal vi snakke om?, spurgte jeg og kiggede på de andre.

Man kan ikke arbejde i baren, hvis man lader sig slå ud af småting. Som for eksempel at vi er mindre end halvdelen, når vi skal holde møde.

- Har vi nok Tuborg til i aften?, spurgte Søren Solskin.

Et stykke tid diskuterede vi sandsynligheden for, at aftenen ville udvikle sig til en fest, og at vi derfor ville løbe tør for Tuborg. Søren rejste sig og gik hen for at tælle Tuborgkasserne.

- Der er 11 kasser Tuborg, det må række, konstaterede han.

- Hvad med sprutscenen, har vi piskefløde?, spurgte Trine Naja.

Som bekendt bruger vi flødeskum i både Irish Coffe og Mexi-kaffe og Søren gik ind i fryseboksen for at tjekke.

- Der er masser af piskefløde, jeg har lige hentet fire liter ovre i køkkenet, sagde Hara efter at Søren var forsvundet ind i boksen.

Anita var i mellemtiden dukket op og stod nu ovre ved håndvasken og børstede tænder. Hun så helt forsovet ud.

- Anita, vi har barmøde, meddelte jeg hende.

- Uhm, dset sved jeg sgodt, svarede hun og spyt-

tede tandpastaen ud.

- Det er derfor jeg kommer. Orj, hvor har jeg sovet godt, er der noget kaffe?

Med kroppen stadig halvt inde i køleboksen, kaldte Søren:

- De der chokolader, var vi ikke enige om at droppe dem i år?

- Nej, dem sælger vi mange af, svarede Trine Forkvinde, som i det samme kom ind ude fra pladsen.

- Har I stadig ikke set Rex?

- Hvad var det nu jeg skulle, sagde Søren mens han satte sig med munden fuld af chokoladetærte efter at have inspiceret boksen.

- Nåh jo, for Helvede, piskefløden, grinede han og rejste sig igen.

- Der er piskefløde. Hara tog fat i hans arm.

- Husk at notere i bogen, hvad I drikker, formandede Trine Forkvinde.

- Ja foreløbig drikker vi bare kaffe, sagde Anita og tændte en smøg.

Halfdan kom ind og ville have Trine Naja med ud på pladsen, hvor hun skulle se et eller andet "helt fantastisk". Hun løftede undskyldende øjenbrynene og gik med ham. Så knitrede walkie-talkien:

- Hvad så, Troels, er der gang i den?

Søren tog walkien op og trykkede på nogen af knapperne.

- Hold da op en masse knapper på sådan lille maskine, sagde han og grinede.

- Hallo! Hallooo?!

Enten trykkede han på en forkert knap eller også havde de allerede mistet tålmodigheden i den anden ende. Der var i hvert fald ingen der svarede.

Troels kom tilbage med en håndfuld rene kopper.

- Din maskine har sagt noget, meddelte Hara ham.

Troels trykkede en stor rød knap ind og sagde:

- Troels her, noget nyt?

Det knitrede i walkien.

- Kan du ikke lægge den der, forsøgte jeg, men Troels var i gang med en samtale:

- Jeg tror vi er færdige lige straks, vi kan mødesovre i køkkenet.

"Lige straks"? Vi havde holdt møde i mere end en halv time, og vi havde intet besluttet. Desuden var vi stadig færre end halvdelen.

Rex slingrede ind ude fra pladsen.

- Har I set Trine?, spurgte han og rystede en King's ud af en pakke, og tændte smøgen.

En eller anden sagde, at Trine lige havde spurgt efter ham.

Jannie kom ind i baren.

- Hvem er på vagt, spurgte hun. Der står en kunde.

- Kan du ikke betjene dem og komme hen og sætte dig bagefter. Vi har møde! Søren smilede til hende.

- Har vi møde? Er det ikke først klokken fem?

- Nå, men så mangler vi sukker, fortsatte hun og spurgte kunden, hvad han skulle have.

Søren rettede sig op.

- Nå, okay. Vi mangler altså ikke Tuborg. Er der andet vi mangler?

- Vi skal lige have skrevet den her flaske cognac, er der én der vil hjælpe?

Marianne fra kagefeen stod med en cognac i hånden og kiggede. Kagefeen henter sprut hos os og afregner efter lejren. Der er ingen grund til, at alle køber ind til sig selv.

- Hvad laver I? Har I møde?, spurgte hun.

- Vi er lige ved at være færdige, svarede jeg, sukede og ville skrive hendes cognac ind i bogen. Men kuglepennen var væk igen.

Jeg forsøgte at indstille mig på, det kunne blive en lang uge!

Foto: © Dan Jacobsen

Lille bitte annonce:

Ord kan få hjerter til at smelte, regeringer til at gå af, publikum til at lukke ørerne, fok til at blive vrede, flyvemaskiner til at lette, følelser til at blive bevidste.

Ord kan skabe orden i kaos, få din mor til at græde, gøre din søster lykkelig, berolige din hund, gøre din nabo stresset, din hjerne forvirret, skabe dig en karriere, gøre dig uvenner med chefen.

Ord kan genskabe stemninger, præcisere retninger, forklare fjernsynet, øge din omsætning, lukke din butik, informere sidemanden, forvirre genboen, charmere blondinen, udrede trådene. Alligevel drømmer vi i billeder.

m Feature, foto, flabetheder, formidling:
Dav Jacobsen
Journalist og fotograf
26 36 76 80

